

РЕШЕНИЕ

№ 167

гр. Пловдив, 25.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Христо Ив. Крачолов

Членове: Иван Хр. Ранчев

Веселин Г. Ганев

при участието на секретаря Нина Б. Стоянова
в присъствието на прокурора Виктор Ас. Янков
като разглежда докладваното от Христо Ив. Крачолов Въззивно наказателно дело от общ характер № 20235000600331 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на глава 21 от НПК.

С присъда № 24/27. 02. 2023 г., постановена по НОХД 492/2022 г. Пловдивският окръжен съд е ПРИЗНАЛ подс. В. В. С., със снета по делото самоличност, за ВИНОВЕН в това, че на 18.10.2019 г. в землището на с. *, обл. *, на път III-606, км 89+100, при управление на моторно превозно средство - товарен автомобил „*“ модел „*“ с рег. №*, е нарушил правилата за движение: чл. 20 ал.1 от ЗДвП и по непредпазливост е причинил смъртта на Й. Т. Д., като след деянието е направил всичко зависещо от него за оказване помощ на пострадалия, поради което и на основание чл. 343а, ал.1, б. „б“, вр. чл. 343, ал.1, б. „в“ вр. чл. 342, ал.1 вр. чл.54 ал.1 от НК го е **ОСЪДИЛ на ОСЕМ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА.**

Съдът, на основание чл. 66 ал. 1 от НК, е **ОТЛОЖИЛ** изпълнението на така наложеното на подс. В. С. наказание лишаване от свобода с изпитателен срок от **ТРИ ГОДИНИ**, считано от влизане на присъдата в сила.

На основание чл. 343г, вр. чл.343а, ал.1, б. „б“, вр. чл. 343, ал.1, б. „в“,

вр. чл.342, ал.1 вр. чл. 37, ал.1, т.7 НК съдът е ЛИШИЛ подс. В. С. от правото да управлява моторно превозно средство за срок от ЕДНА ГОДИНА и ШЕСТ МЕСЕЦА, считано от влизане на присъдата в сила.

Със същата присъда съдът се е произнесъл по веществените доказателства и направените по делото разноси.

Недоволна от така постановената присъда е останала Окръжна прокуратура Пловдив, която е протестирала съдебния акт с искане същият да бъде отменен и делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на Окръжния съд. Алтернативно се иска присъдата да бъде изменена, като на подсъдимия бъде увеличено наложеното наказание лишаване от свобода на ЕДНА ГОДИНА, а присъдата в останалата част да бъде потвърдена.

Прокурорът не поддържа депозирания протест.

Подсъдимият и неговият защитник считат, че присъдата е необходимо да бъде потвърдена.

Частните обвинители също считат, че присъдата следва да бъде потвърдена.

Пловдивският апелативен съд, след като се запозна със събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и във връзка с направените оплаквания в протеста, намира и приема за установено следното:

ПРОТЕСТЪТ Е НЕОСНОВАТЕЛЕН.

За да постанови атакуваната присъда, Пловдивският окръжен съд е приел за безспорно установено от фактическа страна, следното:

Подсъдимият В. В. С. не е осъждан и е правоспособен водач на МПС, като притежава правоспособност за категориите „В“ и „АМ“.

На 18.10.2019 г. пострадалият Й. Д. бил на работа нощна смяна като охранител във фирма „*“ . След 06:30 часа тръгнал да се прибира с велосипеда си към с. *, където живеел. Велосипедът бил оборудван със светлоотразител на задния калник, а на багажника имало монтирана пластмасова касетка. Пътят му минавал през ЖП прелез на линията * - *, който пресичал път III-606 в землището на с. *.

В мотивите на първоинстанционния съд е прието, че около 06:40 часа на 18.10.2019 г. Й. Д. управлявал велосипеда си по път III-606, км 89+100 в

земището на с. *, обл. * в посока към с. *. В този пътен участък от дясната страна на пътя по посока на движение на велосипедиста /северно от пътното платно/ имало локална отбивка, намираща се на около 77 метра от мястото на удара, водеща към парцел, в който бил разположен автосалон.

По същото време, по същия път, в същата посока и по същата лента се движел товарен автомобил „*“ модел „*“ с рег. № *, управляван от подс. В. С.. Било тъмно, пътното платно било асфалтово, сухо, равно и право. Подсъдимият пътувал сам в автомобила и се движел със скорост от около 75 км/ч. на дълги светлини на фаровете. Велосипедистът се движил вдясно от платното за движение. Когато автомобилът на подсъдимия се намирал на около 110,15 метра от мястото на удара, Й. Д. косо навлезнал на платното за движение пред него от подхода към автосервиз /намиращ се северно от платното за движение/ със скорост между 9,9 км/ч. и 15 км/ч., като след навлизането си на пътното платно, с отклонение надясно застанал почти успоредно на платното, на разстояние около 1,5 метра от дясната ограничителна лента за движение, изминавайки по този начин известно разстояние.

В мотивите на атакуваната присъда е прието, че при движение с горепосочената скорост подсъдимият имал възможност да забележи пострадалия и да реагира своевременно на опасността от удар, като задейства екстрено спирачките на автомобила. Тъй като обаче той отклонил вниманието си и не контролирал непрекъснато превозното средство, което управлявал, същият не реагирал своевременно на опасността, той задействал спирачната система едва когато бил на около 41 метра от мястото на удара, поради което настигнал велосипедиста и го ударил, като в този момент скоростта на автомобила била около 70 км/ч.

Ударът настъпил в предна дясна част на т.а. „*“ и в задната част на велосипеда. Мястото било по дължина на 15,5 до 16,5 метра западно от ориентир 1, приет в протокола за оглед на местопроизшествие - югозападният ъгъл на оградата на имот на фирма „*“ ООД, находящ се от северната страна на пътя, а по широчина на около 1,5 метра южно от северната граница на платното за движение.

След удара пострадалият Й. Д. паднал вдясно, до северната граница на платното за движение, а подсъдимият спрял автомобила, след което го преместил леко назад. Подсъдимият В. С. спрял, слезъл от автомобила, отишъл до пострадалия Д., убедил се, че е жив и незабавно телефонира на тел.112, за да потърси помощ, като бъде изпратен екип на ЦСМП. След това отново отишъл при пострадалия, за да следи състоянието му и след няколко минути отново се обадил на тел.112, тъй като му се струвало, че дълго време линейката не идва. Междувременно позвънил и на свид. Г. Ч., който заедно със свид. Д. К. пътували по-напред от него в същата посока с друг автомобил. Те пристигнали на местопроизшествието и заедно с подсъдимия изчакали идването на служителите на полицията и екип на бърза помощ.

След пристигането на екип на ЦСМП подс. В. С. заедно със свид. Г. Ч. помогнали пострадалият да бъде качен на носилката, а след това и в

линейката, с която последният бил откаран в болнично заведение за оказване на медицинска помощ. Въпреки положените усилия на медицинските екипи Й.Н Д. починал на 21.10.2019г.

Пристигналите полицейски служители изпробвали подсъдимия за алкохол, както и за употребата на наркотични вещества с технически средства, като и двете проби били отрицателни.

От заключението на СМЕ на труп, изготвена от вещото лице С. Я. /л.2 т.2 ДП/ се установява, че в следствие на произшествието Й. Д. е получил множество увреждания по цялото тяло, вкл. тежък мозъчен оток с вклиняване на малкия мозък в големия тилен отвор на черепа, при което вклиняване се пристиска продълговатият мозък, където са разположени жизненоважните центрове, регулиращи дишането и сърдечната дейност, което е довело от своя страна до остра дихателна и сърдечносъдова недостатъчност, които са посочени от експерта като причина за смъртта му. Експертът е посочил, че установените травматични увреждания по трупа са причинени от удар или притискане с/или върху твърд тъп предмет или тангенциалното му действие и са в пряка причинно-следствена връзка с претърпяното на 18.10.2019 г. ПТП, при което Й. Д. е участвал като водач на велосипед, блъснат от лек автомобил.

Видно от комплексната съдебномедицинска и автотехническа експертиза на вещите лица В. С., С. М. и С. Я. /л.142 т.1 ДП/, ударът между автомобила и велосипедиста е настъпил в дясната, северна пътна лента на платното за движение, в конфликтна точка на контакт по дължина на 15,5-16,5 метра западно от ориентира, посочен по-горе, а по широчина - на около 1,5 метра южно от северната граница на платното за движение.

Скоростта на движение на лекия автомобил е била около 75 км/ч преди задействане на спирачната система, а в момента на удара на около 70 км/ч.

Скоростта, с която се е движил велосипедистът, не може да бъде аналитично определена, но тя е била най-вероятно между 9,9 до 15 км/ч, като средната скорост е 12,3 км/ч. Дължината на опасната зона е била 72,7 метра. Водачът на автомобила е имал техническа възможност при движение на къси светлини на автомобила да започне да възприема велосипедиста от около 70 метра и чрез правилни технически действия да спре преди да го настигне, тъй като при своевременна реакция, докато автомобилът измине 72,7 метра, велосипедистът ще измине повече от 2,7 метра и удар няма да настъпи. Причина за произшествието е, че подсъдимият не е реагирал своевременно на опасността от удар с велосипедиста, движещ се пред него. Въпреки, че подсъдимият е могъл да възприеме пострадалия от около 70 метра, като отклонил вниманието си и не контролирал непрекъснато пътното превозно средство, което управлявал, вследствие на което задействал несвоевременно спирачната система и закъснял с реакцията си, ударил велосипедиста.

По време на съдебното следствие пред Пловдивския окръжен съд е назначена автотехническа експертиза. От заключението на вещите лица С. М. и В. С. /л.132 т.1 НОХД/, са възможни две възможни хипотези за настъпване на ПТП при движение на автомобила на дълги светлини.

Първата разглежда навлизане на велосипедиста на платното за движение отдясно пред автомобила. Според вещите лица, когато л.а. „*“ се е намирал на около 100 метра и при движение със скорост от около 75 км/ч. на дълги светлини, водачът е имал техническа възможност да забележи велосипедиста пред автомобила. Когато автомобилът е бил на разстояние не по-малко от 37,90 метра, велосипедистът се е отклонил рязко надясно по пътното платно, заставайки почти успоредно на платното и така е настъпил удар, който е бил неизбежен.

Втората възможност за настъпване на произшествието е при същите параметри на движение на автомобила /скорост на колата при движение на дълги светлини/, и движение на велосипедиста около средата на дясната лента за движение на платното за движение пред товарния автомобил. В този случай, според вещите лица, водачът е имал възможност да забележи велосипедиста от около 100 метра, започнал е да реагира, когато е отстоял на около 41,44 метра от създаващата се конфликтна точка, при което отново е настъпил удар. Опасната зона на автомобила е била около 72,70 метра, което според изчисленията на вещите лица означава, че при необходимост от спиране водачът на товарния автомобил е имал техническа възможност да спре преди мястото на удара и така да предотврати настъпването на произшествието.

От друга страна, траекторията на велосипедиста преди настъпване на произшествието не може да бъде категорично определена според вещите лица. Според тях при движение на велосипедиста със скорост от 9,9 км/ч. /минимална скорост/, 12,30 км/ч. /средноаритметича от изследваното брой опити/, 12,45 км/ч. /средна скорост/ и 15 км/ч. /максимална скорост/ водачът би имал техническа възможност да спре преди мястото на удара, ако е управлявал автомобила със скорост, по-малка съответно от: 63 км/ч.; 54 км/ч.; 53 км/ч. и 45 км/ч.

Идентично е становището на вещите лица и в назначената от съда допълнителна автотехническа експертиза /л.243 т.1 НОХД/, със задачи да разгледат възможен механизъм на настъпване на пътнотранспортното произшествие при евентуално включване на велосипедиста от отбивка вдясно от платното за движение след ж.п. презлеза.

Според изчисленията на експертите при тази хипотеза водачът на автомобила е имал възможност технически да започне да възприема велосипедиста, който е навлизал от подхода на пътя към автосалона на отстояние 127 метра от мястото на удара при движение на къси светлини и 177 метра при движение на дълги светлини. Минималната дистанция за начало на реакция на водача на автомобила с начало на възприемане мястото на навлизане на велосипедиста от подхода към автосалон до мястото на удара е около 110,15 м от мястото на удара, а дистанцията, от която водачът е започнал да реагира за екстрено задействане на спирачната система, е около 41,44 метра от мястото на удара, което е около 35,56 метра след навлизане на велосипедиста от отбивката подход към автосалона. Т.е., според вещите лица

водачът на автомобила е реагирал със закъснение на движещия се по платното за движение пред автомобила велосипед. Причина за настъпване на ПТП е също така, според вещите лица, и неправомерното движение на велосипедиста не в най-дясната част на пътното платно.

Описаната по-горе фактическа обстановка е приета за безспорно установена след внимателен и задълбочен анализ на събраните по делото доказателства. В тази насока, Пловдивският окръжен съд с основание е кредитирал обясненията на подс. В. С., дадени пред съдебния състав, и в хода на досъдебното производство /приобщени в посочени части по реда на чл. 279, ал. 1, т.3 и т.4 от НПК/, показанията на свид. Л. Д. /включително и от приобщените по реда на чл. 281, ал.5 вр. с ал.1, т.2 от НПК/, на свидетелите Ч., К., Т. Д., С. Д., С. Д., И. Д., А. Д. /от ДП, приобщени по реда на чл. 281, ал.5 вр. с ал.1, т.5 от НПК/, Г. М., И. Б. и Е. М., а така също и от писмените доказателства: том 1 - характеристична справка /л. 23/, справка за нарушител/водач /л.24/, протокол за оглед на местопроизшествие от 18.10.2019г. /л.29 и сл./, за допълнителен оглед от 22.10.2019г. /л.51/ и за допълнителен оглед от 27.08.2021г. /л.70/, ведно с фотоалбумите към тях, писма от ОПУ *, както следва: изх.№ 24-00-476/30.07.2021г. /л. 81/, изх.№ 24-00-295/26.04.2021г. /л. 82/, от НИМХ Филиал * /л.85/, от Дирекция Национална система 112, ведно с диск /л. 113/, копие от констативен протокол /л.115/, от план-схема за възникнало ПТП /л.116/, карта за регистрация на ПТП /л. 117/, от протокол за проверка на употребата на наркотични и упойващи вещества /л. 118/, от дневник за отразяване на резултатите от използване на тестове за установяване наличието на наркотични вещества /л. 119-120/, копие от СУМПС, контролен талон, застраховка и технически преглед на автомобила /л.121-126/, копие от препис-извлечение от акт за смърт /л.130/, от удостоверение за наследници и родствени връзки /л. 131-134/; том 2 - писмо изх.№ 4092/14.11.2019г. на УМБАЛ „*“ ЕАД /л.15/ и копие от медицински документи; НОХД - справка съдимост на подсъдимия /л.13/, писмо №11-00- 422/21.07.2022г. от Община * /л.102/, писмо изх.№ 11-00- 688/03.08.2022г. от Агенция Пътна инфраструктура ОПУ *, ведно с приложения /л.103-110/, писмо изх.№ 2282/11.08.2022г. от ДП „НКЖИ“, ведно с приложения /л. 113-115/.

При така установената безспорна фактическа обстановка законосъобразно Пловдивският окръжен съд е приел, че подс. В. В. С. е осъществил от обективна и субективна страна съставомерните признаци на престъплението, визирано в чл. 343а, ал.1, б. „б“, вр. чл. 343, ал.1, б. „в“ вр. чл. 342, ал.1 от НК, понеже на 18.10.2019 г. в землището на с. *, обл. *, на път III-606, км 89+100, при управление на моторно превозно средство - товарен автомобил „*“ модел „*“ с рег. № *, е нарушил правилата за движение: чл. 20 ал.1 от ЗДвП и по непредпазливост е причинил смъртта на Й. Т. Д., като след деянието е направил всичко зависещо от него за оказване помощ на пострадалия.

От субективна страна престъплението е извършено по непредпазливост. Подсъдимият не е предвиждал настъпването на общественноопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвид.

В мотивите към атакуваната присъда изчерпателно са посочени безспорните обстоятелства и са изложени убедителни съображения, които потвърждават изводите на съда.

Няма спор, че пътнотранспортното произшествие е станало на 18. 10. 2019 г. в землището на с. *. Подсъдимият управлявал автомобила в приетата от Пловдивския окръжен съд посока, като за състоянието на пътното платно и метеорологичните условия освен протокола за оглед на местопроизшествието с основание е прието, че направените в него констатации се подкрепят и от други доказателствени източници, а именно показанията на свид. Л. Д. /л.77 гърба/ и справката от НИМ. По категоричен начин е изяснена и наличната маркировка към момента на произшествието, а така също и състоянието на пътя от получената информация от Областно пътно управление гр. *. Също така безспорно е установено, че към момента на преминаване на намиращия се наблизо жп прелез, в тъмната част на денонощието, осветление там няма, понеже не се изисква прелезът да е осветен, а при преминаване на автомобила, управляван от подс. В. С., бариерите не са били спуснати. Този факт се установява от полученото писмо от ДП „НКЖИ“ АД /л.113 т.1 НОХД/.

В хода на първоинстанционното производство по безспорен начин е изяснена и точката на удара, която е установена както в първоначалната комплексна съдебно - медицинска и автотехническа експертиза, назначена по време на досъдебното производство, така също и от допълнителните експертизи, които първоинстанционният съд е назначил, с оглед обективното, всестранно и пълно изясняване на фактите по делото.

Прецизно е изяснено и обстоятелството, че подс. В. С. е изместил автомобила малко назад веднага след настъпване на произшествието, което кореспондира и с отразените обстоятелства в протокола за оглед на местопроизшествието. Няма спор по отношение и на причинените увреждания по тялото на пострадалия, техният механизъм и причината за смъртта. Според експерта това е тежката черепно мозъчна травма, която е довела до тежък мозъчен оток и вклиняване на малкия мозък в големия тилев отвор на черепа. Вещото лице е категорично, че причинените увреждания са в пряка причинно следствена връзка с настъпилото произшествие на 18. 10. 2019 г.

Пловдивският окръжен съд е положил необходимите усилия и е изяснил всички неизяснени в хода на досъдебното производство обстоятелства, подложил ги е на внимателен и задълбочен анализ и е направил напълно законосъобразни изводи и досежно спорните въпроси по делото.

По отношение движението на пострадалия велосипедист, непосредствено преди ПТП-то, с основание е преценил, че само по експертен път не може категорично да се даде отговор на този въпрос, тъй като вещите лица са посочили няколко възможни хипотези за поведението на пострадалия при управлението на велосипеда. Напълно правилно обаче е преценено, че по експертен път могат да се провери достоверността както на обясненията на

подсъдимия, така и на показанията на св. Л. Д. и по този начин да бъдат изяснени всички важни обстоятелства за скорост и посока на движение на велосипедиста преди удара, положението, което той е заемал на пътното платно, скоростта на движение на автомобила и изобщо механизмът на причиняване на пътно транспортното произшествие.

С основание в мотивите към атакуваната присъда е прието, че преди произшествието подсъдимият се е движил на дълги светлини и в тази насока на много внимателен анализ са подложени показанията на свид. Л. Д., пред който подсъдимият непосредствено след ПТП-то е споделил, че се е движил именно на дълги светлини, а така също и че срещу него не е имало идващи автомобили. Правилни са изводите на Окръжния съд, че думите на св. Д. намират подкрепа и по отношение на други факти, за които е дал информация, които се подкрепят и от показанията на свид. Г. Ч. и свид. Д. К., положението на тялото на пострадалия, състоянието на пътното платно и площите извън него. Поради това и настоящата инстанция счита, че правилно не са приети обясненията на подсъдимия В. С., че същият е управлявал автомобила на къси светлини, каквито твърдения има както пред съда, така и пред досъдебното производство, тъй като същите остават изолирани от останалите доказателства, събрани по делото.

Внимателно изяснен е въпросът относно скоростта на движение на управлението от подсъдимия автомобил, като в обясненията си в хода на досъдебното производство подсъдимият е заявил, че управлявал автомобилът със скорост от около 70 км/ч., тези твърдения намират подкрепа и в заключенията на експертите, които посочват че в момента на удара подсъдимият се е движил с около 70 км/ч., по-точно 69,65 км/ч., като тези изводи те са направили въз основа на обективните находки, огледния протокол, заявеното обстоятелство от подсъдимия, че след настъпване на удара е върнал автомобила малко назад и в тази насока обясненията на подсъдимия и заключенията на експертите напълно съвпадат.

Както на досъдебното производство, така и в съдебното следствие са анализирани всички възможни траектории на движение на велосипедиста, така че същият да може да заеме това положение на мястото пред автомобила в момента на удара. С основание в първоинстанционната присъда е прието, че не са опровергани обясненията на подсъдимия, според които велосипедистът се е включил в движението отдясно от подход за автосервиз, който се намирал северно от платното за движение. Действително и в хода на досъдебното производство, и в първоинстанционния съд обясненията на подсъдимия в тази насока са последователни и непроменени. Наред с това в хода на съдебното следствие св. Д. също е посочил, че веднага след произшествието подсъдимият му съобщил, че велосипедистът е изскочил пред автомобила „някъде отстрани“. Тези твърдения кореспондират и със

заклучението на експертите, според които тази траектория е напълно възможна и освен това кореспондират както с обясненията на подсъдимия, така и с показанията на св. Д..

Категорично е установено въз основа на експертните заключения, че въпреки трудностите за определяне по аналитичен начин на скоростта на движение на велосипедиста, тя във всички случаи, с оглед техническите възможности на велосипеда, е била в порядъка от 9,9 км/ч до 15 км/ч. При тази скорост времето необходимо на пострадалия, за да достигне мястото на удара при равномерно движение по платното и при траектория с навлизане отдясно пред автомобила показва, че той е изминал не по-малко от 7,65 м в рамките от 1,84 сек., ако се е движел с максимална скорост. Това напълно съответства и на заявеното от подсъдимия, че събитията са се развили много бързо.

Изчислено е, че в случая при движение на дълги светлини до мястото на удара са останали 177 м от момента на навлизане на велосипедиста в платното за движение и в момента, от който водачът на автомобила е имал обективна възможност да го възприеме. Самата конфликтна точка е била в този момент извън точката на удара и това е така, тъй като при движение на дълги светлини осветеността пред автомобила е била около 100 м при опасна зона 72,70 м. При тези данни експертите са категорични, че минималната дистанция за начало на реакция на водача на автомобила с начало на възприемане на мястото на навлизане на велосипедиста е 110,15 м, в същото време подсъдимият е започнал да реагира с екстрено задействане на спирачната система едва на около 41,44 м от точката на удара. Въз основа на това напълно обосновано първоинстанционният съд е приел за безспорно установено, че технически за водача не е съществувала пречка своевременно да възприеме навлизането на велосипедиста на пътното платно и да реагира на появата му със задействане на спирачната система. Безспорно е установено, че подсъдимият е сторил това, но със закъснение след появата на опасността.

Първоинстанционният съд много прецизно е изследвал и въпроса, относно конкретната видимост на подс. В. С. към пострадалия. Обсъждайки всички събрани по делото доказателства, напълно правилно е приел, че начинът, по който велосипедистът е навлезнал на пътното платно пред

автомобила, въпреки че е бил оборудван със светлоотразител в червен цвят на задния калник, а пострадалият е носил раница със светлоотразителни ивици, то едва ли е бил възприет от подсъдимия в по-ранен момент. По отношение на раницата, с основание е прието, че не са събрани доказателства относно това къде е била тя -поставена на гърба на пострадалия или в касетка, монтирана на велосипеда. Поради това и съдът е преценил, че наличието на отразителния триъгълник и светлоотразителните ивици по раницата не внасят никаква конкретна промяна по отношение на видимостта на водача на автомобила.

По отношение квалификацията на деянието също така е отделено значително внимание на оказаната помощ от подсъдимия спрямо пострадалия след настъпване на произшествието. Установено е, че именно той е първият, който е позвънил на тел. 112. Съобщил е за настъпилото произшествието и за необходимостта да се изпрати лекарски екип на мястото, това е станало в 06:43:13 часа, с последващо позвъняване 7 мин. по-късно. Обсъждайки показанията на св. Ч. и К. с основание съдът не е кредитирал обясненията на подсъдимия В. С., относно обстоятелството, че е сложил раница под главата на пострадалия. В същото време правилно е преценено, че след пристигане на медицинския екип подсъдимият е помогнал с качването му в автомобила на спешна помощ за неговото транспортиране в здравно заведение за оказване на висококвалифицирана медицинска помощ. В тази насока обясненията на подсъдимия се подкрепят и от показанията на св. К..

Основният довод, който се развива в протеста е свързан с обстоятелството, че по време на съдебното следствие е допуснато процесуално нарушение, свързано с незаконен състав при разглеждане на първоинстанционното производство.

Внимателният прочит на съдебните протоколи показва, че по време на съдебното следствие е участвал прокурор и ако е имало съмнение относно законността на съдебния състав, то мястото на това възражение е както в разпоредителното заседание, така и в действията по даване ход на делото. Такова възражение не е направено и за първи път е поставено на вниманието на съда едва пред въззивната инстанция.

Пловдивският апелативен съд счита, че действително, съгласно нормата на чл. 28 ал. 1 т. 1 НПК, в конкретният случай е било необходимо делото да

бъде разгледано в едноличен съдебен състав. В тази насока са правилни твърденията в протеста, че не е следвало съставът да бъде от съдия и двама съдебни заседатели, предвид обвинението срещу подс. В. С. по чл. 343а ал. 1 б. Б вр. чл. 343 ал. 1 б. В вр. чл. 342 ал. 1 НК.

Пловдивският апелативен съд счита, че не е допуснато съществено процесуално нарушение и това е така, защото участието на съдебните заседатели в наказателния процес е свързано с принципа на общественото начало, тъй като съдебните заседатели, участващи в състава на съда, имат еднакви права със съдиите съгласно чл. 8 ал. 2 НПК. По този начин е дадена възможност на обществото, чрез избраните по съответния ред съдебни заседатели да привнесат в процеса своя жизнен опит и конкретни знания за реалните обществени отношения. Дава се допълнителна гаранция за независимостта, обективността и безпристрастието на съда, осъществяващ функцията по ръководство и контрол в съдебната фаза на наказателния процес. Обществено начало има и съществено значение за осигуряване на ефективен обществен контрол в наказателния процес /С. П., „Наказателен процес на НРБ“, Университетско издателство „*“, стр.82-83/.

Разглеждането на едно дело при повече гаранции за правилното му решаване не е недостатък, а дори преимущество. Протичането на производството в първа инстанция в състав от съдия и двама заседатели, вместо само от съдия е нарушение на НПК, но същото не може да бъде определено като съществено, защото противоречието с процесуалните изисквания е само формално. Сходно е впрочем положението, което „нарушението“ на предметната /родова подсъдност/ се изразява в разглеждане на делото от съд по-високо стоящ по компетенция по силата на закона. Въпросът не е уреден изрично в НПК, но трябва да се смята за уреден по аналогия на чл. 270 ал.4 /чл. 94 стар/ ГПК и чл. 46 ал. 2 от Закона за нормативните актове /Р-765-2005-І н.о. ВКС/.

Ето защо съдът намира възражението за неоснователно, а и протестът от представителя на Апелативна прокуратура не се и поддържа.

Не може да бъде споделен и доводът в протеста, според който наложеното наказание е занижено и явно несправедливо. Пловдивският окръжен съд също така прецизно е обсъдил всички смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства и е наложил едно справедливо наказание, което

изцяло отговаря както на специалната, така и на генералната превенция, регламентирани в чл. 36 НК.

Като смекчаващи отговорността обстоятелства са посочени добрите характеристични данни за подсъдимия, чистото съдебно минало, полагането на обществено полезен труд, през неговата активна дейност, семейно и социално положение. Не са без значение и обстоятелствата, че същият се е разкажал за стореното и изразява искрено съжаление за случилото се.

С основание и напълно аргументирано е прието, че всички тези обстоятелства са смекчаващи, но не могат да бъдат преценени като многобройни, нито някое от тях като изключително, за да се приложи разпоредбата на чл. 55 НК. Правилно като отегчаващи отговорността обстоятелства са взети предвид предходните наложени на подсъдимия наказания по административен ред и повтаряемостта на нарушения по чл. 21 ал. 1 ЗДП.

С оглед посоченото всичко по-горе напълно справедливо Пловдивският окръжен съд е определил санкцията към нейния минимален размер, а именно **ОСЕМ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА**, която изцяло съответства на нормата на чл. 54 НК.

С основание е прието, че са налице предпоставките регламентирани в чл. 66 НК. Подсъдимият не е осъждан на наказание лишаване от свобода за престъпления от общ характер и за постигане целите на наказанието, а така също и за неговото превъзпитание, не е необходимо той да изтърпи ефективно така наложеното наказание.

Изпитателният срок е определен към неговия минимум, а именно три години, считано от влизане на присъдата в сила.

Напълно справедливо е определено и наказанието по чл. 343Г вр. чл. 37 ал. 1 т. 7 НК, като на подсъдимия е определено наказание в размер на **ЕДНА ГОДИНА и ШЕСТ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ ПРАВОУПРАВЛЕНИЕ**, за който срок подсъдимият е лишен от право да управлява МПС, като този размер изцяло е съобразен с целите на наказанието.

Законосъобразно е процедирано с приложените по делото веществени доказателства.

Направените по делото разnosки са правилно изчислени и на основание

чл. 189 ал. 3 НПК са възложени в тежест на подсъдимия.

Пред настоящата инстанция такива не са направени, поради което не се и присъждат.

Предвид на изложеното и тъй като не са налице основанията за отмяна или изменение на присъдата, на основание чл. 338 НПК Пловдивският апелативен съд и

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 24/27. 02. 2023 г. постановена по НОХД № 492/2022 г., по описа на Пловдивския окръжен съд.

РЕШЕНИЕТО не е окончателно и подлежи на обжалване или протест в 15-дневен срок от съобщението пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____